

ΙΤΑΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ Α. ΜΑΝΤΣΙΝΙ

Η ΤΙΜΩΡΙΑ ΤΟΥ ΑΠΙΣΤΟΥ

μεγάλη συζυγική θύελλα είχε περάσει πειά.

Ο γιατρός Βίκο Παλέριμ άφησε τη γυναίκα του να ξεσπάσει σε λυγμούς και σε δάκρυα. Αυτό ήταν το καλύτερο. Κάθε δικαιολογία του για την άπιστία που της έκανε, θα τη νευρίαζε περισσότερο και θα την βύθιζε πιο πολύ στην άελπισία.

Κύτταζε λοιπόν αδιάφορος και μ' ένα ψυχρό βλέμμα τον ανήσιμο κήπο απ' το παράθυρο, ενώ η Τζούλια είχε άκουμπήσει στο τραπέζι κ' έπνιγε τα κλάμματα της ανάμεσα στις παλάμες της.

Τό δομάτιο, έπαλομένο με πολυτέλεια, είχε γίνει άνω-κάτω, σαν να τους είχε πιάσει και τους δύο μια ξαφνική τρέλλα. Τα συτάρια του γραφείου ήταν άνοιγμένα, ή καρέκλες άναποδογυρισμένες, τὰ χαλιά σαλακωμένα κ' έδω κ' εκεί σκορπισμένα στο πάτωμα διάφορα γράμματα.

Τό άπόγευμα, θεριμό και μελαγχολικό, τους έκανε να νοιώθουν μια άποθήρριση και μια άνεύφοραστη άπελπισία. Μέσα στην πένθημη έκείνη σιωπή, άνέναντα βαρειά, σαν να τους έλειπε ό άέρας.

Καταλάβαιναν πειά πως άποτε δέν τους ένωε. Ο ύλγρος μιάς άδύσσοι πού άνοιγτριε ξαφνικά άνάμεσα τους, τους έσογγιζε την καρδιά μ' έναν άβάσταχτο πόνο.

Η Τζούλια σήκωσε μια στιγμή τó δακρυλωμένο πρόσωπό της, πού άωοφορο άκόμα μ' έκείνη την λυπημένη του έκφραση, και τού έλεε : — Κάνεις καλά πού δέν μιλάς ! Κάνεις πούδ καλά ! Καλύτερα έτσι, παρὰ να λές φρήματα. Κι' έπειτα, τί δικαιολογία μπορείς να βρής μπροστά σε τόσες άποδείξεις ;

Και με μια περιφρονητική χειρονομία τού γράμματα, πού τό πέρασνο, ρός και μιάδ χαρτί τους είχε σαλακωθεί και ξεσοαστεί την ώρα της σπηής.

— Τα γράμματα σου ! Έχω έδω όλα τα γράμματα σου ! τού φώναζε. Νομίζεις λοιπόν πως μπορείς να με ξεγελάσεις ; Ένα δλόκληρο χρόνο δέν έκανες τίποτ' άλλο, παρὰ να παιζής μια κομωδία. Βλέπεις όμως πως τὰ βρήκα. Είπε τώρα στα χέρια μου, όσο κ' αν τὰ φήλαγε ή άγαπημένη σου...

Ο Βίκο Παλέριμ γύρισε και την κούταξε στα μάτια.

— Αν ύπερηφανεύεσαι γι' αυτό πού έκανες... σε λυπάμαι ! Πρέπει να ντρέπεσαι ! Ο Σέρλοκ Χόλμς είναι ένας καλός λοποπότης. Κι' εσύ άκόμα ή ίδια, ή συνένοχός του, μπορεί να μωλέξής άσχημα. Αυτό λέγεται κλοπή !

Η Τζούλια έσοιγχε τó κεφάλι, νευρίνη. Ήταν πειά μια ξένη. Ο άντρας της ύπεράσπιζε την «άλλη» κ' άδιαφορούσε για τόν πόνο της.

Θέλησε τότε να ειπύ κάτι, για να δοκιμάσει την εύχαριστήρι μιάς μωρής έκδικήσεως :

— Α ! Πόσο θα ήμουν εύτυχημένη τώρα, αν μπορούσα να σου φωνάξω : « Έγώ σ' άπάτησα πρώτα ! Όταν ήσουν ήσυχος και βέβαιος για μένα, όταν ύπερηφανεύοσουν για την άγάπη μου, είχα φίλο !... Ναί, άγαπούσα έναν άλλο ! ».

Ο άντρας της όμως χαμωγέλασε ειρωνικά.

— Μου θυμίζεις τόν Άλβέρτο, για να με κάνης να ζηλέψω, της άπάντησε ό Βίκο. Ήταν τó φίλος σου. Όλες ή παντρεμένες γυναίκες φλερτάρουν μ' αυτόν τόν άνοστο Δόν Ζουάν. Μά δέν έχεις άδικο. Γιατί όχι ; Είπε κ' αυτό μια ιδέα. Δέν μπορείς να ζής πάντα μόνη...

Η Τζούλια πληγώθηκε τώρα εκεί πού δέν περιόρισε : στον έγωισμό της τίμας γυναίκας. Ο Άλβέρτος ήταν ένας καλός χορευτής και τίποτ' άλλο. Μια γυναίκα δέν θα έμπασιεύοταν ποτέ στην έπολαπότητά του.

— Μά τί άλλο ήθελες από μένα ; είπε πάλι στον άντρα της, κ' έναν πανηγμένο λυγμό. Σ' έλάτρευα... Ήμουν όλη δική σου... Γιατί κατάστρεφες την εύτυχία μας ;

Ο Βίκο Παλέριμ χαμήλωσε τα μάτια του. Ή άγνόητη της τόν συνενέκινε :

— Τζούλια... Άκουσέ με. Δέν φταίει κανείς μας. Κι' οι τρεις είμαστε ένα παιγνίδι της μοίρας. Μην άπελπίεσαι. Είμαι έτοιμος να έπανορθώσω τó σφάλμα μου. Είμαι πρόθυμος...

— Τώρα πειά ! τόν δέχοιχε έκείνη με μια άπελπισμένη φωνή. Και τó παιδί ; Τό παιδί σ' ε ;

Αυτός ό δεσμός με την «άλλη» την έχωριζε για πάντα από τόν άντρα της.

Ο Βίκο Παλέριμ άγαπούσε τα παιδιά κ' αυτό ήταν τó παρόνός του. Η Τζούλια δέν τού είχε χαρίσει κανένα παιδί...

Έπρεπε λοιπόν να χωρισούν.

Τό ίδιο βράδυ, ή Τζούλια έφυγε απ' τó σπίτι της και ξαναγύρισε στους γονείς της. Ήταν νέα άκόμα. Είχε μπροστά της μια δλόκληρη ζωή. Θα ξαναπαντρευότανε και θα γνόταν πάλι εύτυχημένη.

Πέρασε μια βδομάδα δίχως να συναντήση τόν άντρα της. Ή ξερε όμως ότι τώρα καθότανε στο σπίτι της «άλλης», για να είνε πάντα κοντά τó παιδί του.

— Πώς ζούσε άραγε ; Ήταν λοιπόν εύτυχημένη ; Αύτη ή περιόγεια την έκανε να περνά άπινες νύχτες. Ήθελε να ιδή με τὰ μάτια της την εύτυχία του, την «άλλη», τó παιδί τους, για να βυθισθί άκόμα περισσότερο στην άελπισία της, νοιώθοντας πειά, ότι τó άδικο ήταν ίσως δικό της...

Ένα βράδυ λοιπόν δέν μπόρεσε ν' άνθέξη στον πειρασμό. Πήρε ένα ταξί και χωρις να ξέρη τί κάνει απ' την ταραχή της, πήγε στο σπίτι της «άλλης»...

Της άνοιξε μια γυναίκα, ή παραμύνα που κρατούσε ένα άωοφορο και ροδαλό παιδάκι στην άγκαλιά της.

— Είπε άργά, κυρία, της είπε. Ο γιατρός έφυγε...

Τό παιδάκι την κούταζε μ' ένα έκπληκτο βλέμμα, γεμίο άπορία και φόβο. Τί ήθελε αυτή ή άγνωστη κυρία που ήρθε ξαφνικά να ταράξη την ήσυχία τους ;

Η Τζούλια χλώμιασε και ψυθόρισε δειλά :

— Δέν είνε κανείς στο σπίτι ;

— Αύτη ή στιγμή, όχι. Η κυρία όμως δέν θ' άργήση να γυρίση. Είπε ή ώρα της.

Κι' ή παραμύνα έτοιμάστηκε να κλείση την πόρτα.

— Δέν παράζει... είπε πάλι ή Τζούλια. Θα ξαναγυρίσω. Είμαι μια φίλη...

Η παραμύνα τότε την ρώτησε ποιά ήταν, μια ή Τζούλια έκανε πως δέν άκουσε κ' άρχισε να κατεβαίνη τις σκάλες βιαστικά, σαν άνθρωπος που θέλει να γλυτώση από μια μεγάλη συμφορά. Θεέ μου ! Αν ήταν στο σπίτι ; Τί θα της έλεγε ; Πώς θα παρουσιάζοτανε μπροστά της ; Τί τρέλλα !

Άνοιξε την τζαμοτή πόρτα και βγήκε στο περιούλιο. Η έξοποστα στο βάθος ήταν άνοιχτή. Προχώρησε κ' έτοιμάζοτανε να παράζη τó κατόφλι, όταν άκουσε έξωατα ένα άεικνιστό που έφτανε και σταμάτησε πιο πέρα. Η Τζούλια τότε άποτραβήχτρι τρομαγμένη και κρύφτρι στη σκοτεινή γωνία της μεγάλης εισόδου. Μπορούσε να ήταν ή «άλλη» και θα ήταν σωστή τρέλλα να βρεθούν ξαφνικά πρόσωπο με πρόσωπο, τώρα, την τελευταία στιγμή.

Σέ λίγο, μια γυναίκα σιά, ψηλή κ' είνιχητη, πληρώισε βιαστικά και στάθηκε κάτω απ' την άμίδα της εισόδου. Ο όρόμος ήταν σκοτεινός κ' έρημος.

Η άγνωστη περιμενε άντιόμοια κάποιον που μιλούσε με τόν σοφέο, γιατί χτυπούσε τó πόδι της νευρικά στο πεζοδόριο. Τό ατύχηστο τέλος ξεκίνησε πάλι και μια άλλη σιά πήγε κοντά της. Ήταν ένας άντρας που έγύριζε τις πλάτες του στη Τζούλια.

Κι' οι δύο τους μιλούσαν βιαστικά και με τρυφερότητα, σαν έρωστεμένοι.

— Άκόμα, άκόμα ένα τó τελευταίο... είπε εκείνος με πόδι.

Η γυναίκα γέλασε φιλάρεσκα, σαν να ήθελε να τόν έρεθισή.

— Όχι ! Όχι έδω πέρα ! Δέν κάνει !

Όπως όμως είχε πληρώσει τó πρόσωπό του κοντά της, έκείνη τόν φίλησε βιαστικά στο στόμα κ' έπειτα τού είπε σιγά :

— Τρελλόπαιδο ! Έμπαρος τώρα. Πρέπει να φύγής...

— Κι' αύριο ; Θα σε περιμένο την ίδια ώρα στη φωλιά μας.

Ξανάπε εκείνος.

— Μά, ναί... ναί, άγάπη μου, ψυθόρισε ή άγνωστη κ' έκανε να φύγη. Μά τó ένα χέρι της τó κρατούσε άκόμα ό φίλος της και δέν την άφινε. Έκείνη τότε τού είπε :

— Κούταξε όμως να βής καμιά άλλη φωλίτσα. Θα μιάς ιδούν εκεί πέρα. Κι' έπειτα δέν μπορώ ν' άνεβαίνω τρία πατόματα...

Άγκαλιάστηκαν και φιλήθηκαν πάλι με μια τρελή παραφορά κ' ύστερα ό νέος συνόδευσε την κυρία ός την τζαμοτή πόρτα της σκάλας και φιλώντας πολλές φορές τὰ χέρια της, είπε δυνατά με ειρωνία :

— Τὰ σέθη μου στον γιατρώ Παλέριμ !

Όταν έκλεισε ή τζαμοτή πόρτα, ό νέος έβγαλε τη σιγαροθήκη του, πήρε ένα σιγαρέτω και ήουχα-ήουχα τó έβαλε στο στόμα του σαν άνθρωπος που είνε βέβαιος, ότι είνε μόνος κ' ότι δέν τόν βλέ-

Έπνιγε τα κλάμματα της ανάμεσα στις παλάμες της.

ΞΕΝΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΦΡ. ΠΑΡΝ

ΤΟ ΠΙΟ ΤΡΟΜΕΡΟ ΘΗΡΙΟ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

(Παραμύδι Σουδανέζικο)

ΉΤΑΝ μιὰ φορά κι 'έναν καιρό, στὰ καλά—καλή τὰ χρόνια, ένα μικρό παιδάκι, ένα φτωχό μικρό παιδί που παρ' όλη τη φτώχεια που το έδεχνε, είχε καλή καρδιά και γερό κορμί.

Μιά μέρα φώναξε ο πατέρας του τόν μικρούλη και του είπε :

— Πάρε, γιέ μου, τὸ τσεκούρι και πήγαινε στὸ δάσος νὰ κόψεις ξύλα.

Ὁ μικρός πήρε τὸ τσεκούρι και τράβηξε κατὰ τὸ δάσος. Κεὶ που περνούσε ἀπὸ ένα χαντάκι, εἶδε ἔξαφνα μπροστά του ἕναν κροκόδειλο που ἔκλαιγε και βογγούσε τόσο σπαρακτικά, που τοῦ ξέσπασε τὴ μικρή του καρδιά.

— Τί κάνεις ἐδῶ, κροκόδειλε, και γιατί κλαῖς ; φώτισε ὁ μικρούλης.

— Ἀχ ! ἀναστένανε ὁ κροκόδειλος.

Ἄφησα ἐδῶ και κάμποσες μέρες τὸ ποταμιά, μέσα στὸ ὅτιοι ζούσα, γιατί κόντευε νὰ ξεραθῆ, και τράβηξα νὰ πάω στὸ μεγάλο ποτάμι.

Ἐχασα ὅμως τὸ δρόμο και τώρα κινδυνεύω νὰ φορῶσσι ἀπὸ τὴν πεῖνα και τὴν κούρασι. Δὲν μπορῶ πιά νὰ κάνω βήμα.

— Κακομοίρη, κροκόδειλε !...

— Εἶμαι δυστυχισμένος. Μὰ γιὰ πές μου. Εἶνε μακριὰ ἀπὸ δὸ ποτάμι ;

— Πάνω—κάτω πεντακόσα βήματα.

— Ἀχ, μικρούλη μου, ἐστὸ που φαίνεσαι τόσο γερός, ἂν κι' εἶσαι ἀκόμα τόσο νέος, θὰ μποροῦσες, ἂν ἠθέλεις, νὰ με σηκώσῃς και νὰ με πᾶς ὡς ἐκεῖ. Ἐκτὸς πιά ἂν δὲν μπορεῖς νὰ με σηκώσῃς.

Τότε ὁ μικρός, γιὰ νὰ τοῦ ἀποδείξῃ πὸς ἦτανε πολὺ γερός, πέταξε στὸ χῶμα τὸ τσεκούρι του, ἄρπαξε τὸ θηρίο στὰ γερά του μπράτσια, τὸ φορτώθηκε στὴν πλάτη του και τράβηξε γιὰ τὸ μεγάλο ποτάμι. Τὸ θηρίο ἦτανε βαρὺ και μεγάλο. Ἡ οὐρὰ του σερνότανε στὸ χῶμα, ἀλλὰ ὁ μικρός τὸ εἶχε πάρει ζήτημα φιλοτιμίας και τραβοῦσε μπρός, ἀποφασισμένος νὰ τὰ βγάλῃ πέρα ὡς τὸ τέλος.

Περπάτησε—περπάτησε ὅσοι φτάσανε τέλος στὸ μεγάλο ποτάμι. Ἐκεῖ ὁ μικρός μπήκε στὸ νερὸ ὡς τὰ γόνατα, γιὰ νὰ παρατήρησῃ τὸ θηρίο μέσα στὸ δικὸ του τὸ βασιλεῖο.

Τότε ὅμως ὁ κακὸς κροκόδειλος πήδηξε ξαφνικά ἀνάμεσα σ' αὐτὸν και στὴν ὄχθη τοῦ ποταμοῦ και τοῦ εἶπε :

— Εἶσαι καλὸ και γερὸ παιδί, μικρούλη μου, ἀλλὰ πάνε τόσες μέρες που δὲν ἔφαγα κι' ἀπ' τὴν ἀδυναμία μου δὲν μπορῶ νὰ τρέξω, γιὰ νὰ βρῶ τροφή. Θὰ σὲ φάω λοιπὸν, γιὰ νὰ μὴν πεθάνω ἀπ' τὴν πείνα.

Ὁ μικρός λαχτάρισε. Ἡ καρδιά του χτύπησε σὰν τὸ φτερὸ τῆς πληγωμένης πεταλούδας.

— Πει κανείς. Ἡ φλόγα τοῦ σπάρτου ὅμως φώτισε ἔξαφνα τὸ καθαρὸ τὸ πρόσωπό του κι' ἡ Τροῦλια μάλιστα μπόρεσε νὰ πνίξῃ μιὰ κραυγὴ τρόμου.

Ἦταν ὁ Ἀλβέρτος ! Ὁ κομψὸς κι' ἐπιπόλαος Δὸν Ζουάν !...

Τὸ σπάρτο ἔσβυσε κι' ἐκείνη βγῆξε και χάθηκε στὸν σκοτεινὸ δρόμο.

Ἡ Τροῦλια τότε χαμογέλασε πικρά. Ἐξορῖξε μιὰ ματιὰ στὰ φωτισμένα παράθυρα τοῦ σπιτιοῦ, κι' ἔπειτα γύρισε πάλι στὸ σπάρτο της, ἦσυχη τώρα κι' εὐχαριστήμενη.

Ἡ Μοίρα ἢ ὁ Θεὸς ἐξεδουκόντο σκληρὰ τὸν ἄντρα της, γιὰ τὴν ἀπιστία του... Τόσο σκληρὰ !...

A. ΜΑΝΤΣΙΝΙ

— Δὲν θὰ τὸ κάνῃς αὐτὸ, εἶπε στὸν κροκόδειλο, τρέμοντας συγκοιμῶς. Σκέψου πόσο καλὸς σου φάνηκα. Χωρὶς ἐμένα θάσουνα πεθαμένος.

— Ἐχεις δόχη, ἀποκρίθηκε ὁ κροκόδειλος, ἀλλὰ τὸ καθήκον μου εἶνε νὰ κανογγῶ τὸν ἄνθρωπο, γιατί εἶνε σκληρός.

— Δὲν εἶν' ἀλήθεια ! φώναξε ὁ μικρός.

— Εἶσαι μικρός και δὲν εἶδανε τὰ μάτια σου ὅσα εἶδανε τὰ δικά μου ! Ἀκουσέ με που σου τὸ λέω ἐγώ. Ὁ ἄνθρωπος ἦρθε στὸν κόσμο γιὰ νὰ κάνῃ τὰ πὸ μεγάλα κακά. Θὰ σὲ φάω λοιπὸν τώρα που εἶσαι ἀκόμα παιδί και δὲν μπορεῖς νὰ βιάμῃς κανένα. Ὑστερα... ἂν δὲν σὲ φάω τώρα ἐγώ, μπορεῖ νὰ σὲ φάῃ αὐριο κανένας μεγάλος ἄνθρωπος. Γιατί κι' οἱ ἄνθρωποι τρώνε ὁ ἕνας τὸν ἄλλο.

— Αὐτήσου με, εἶπε ὁ μικρός. Γιατί εἶσαι τόσο ἀχάριστος ;

Ὁ κροκόδειλος σκέφτηκε λίγο και τοῦ εἶπε :

— Ἀκουσε, μικρὸ μου : Ἐπειδὴ μούσπασε τὴ ζωὴ, θὰ φωτίσω τὰ τρία πρώτα ζῶα που θάρθουν στὸ ποτάμι νὰ ποῦν νερὸ, τί πρέπει νὰ κάνω. Κι' ἂν συμφωνήσῃς και τὰ τρία μαζί μου, τότε θὰ σὲ φάω. Ἄν ὄχι, θὰ σοῦ χαρίσω τὴ ζωὴ.

Σὲ λιγάκι πλησίασε στὸ ποτάμι μιὰ προβατίνα.

— Ἐ, κυρὰ προβατίνα, φώναξε ὁ κροκόδειλος, τί λές, νὰ τὸν φάω τὸ μικρὸ ποῖχο στὴν ἐξουσία μου ἢ νὰ μὴν τὸν φάω ;

— Νὰ τὸν φᾶς ! ἀποκρίθηκε ἡ προβατίνα. Ὁ ἄνθρωπος εἶνε τὸ πὸ σκληρὸ θηρίο τοῦ κόσμου. Χρόνια τοῦ δίνω τὸ γάλα μου και τὸ μολλὶ μου κι' ὅμως μὲ σφάζει στὸ τέλος και μὲ τρώει. Φάτον, κύρ' κροκόδειλε, φάτον.

Σὲ λίγο πλησίασε στὸ ποτάμι γιὰ νὰ πῆ νερὸ, ἕνας γάιδαρος ποῖχε μιὰ μεγάλη, βαθειὰ πληγὴ στὴ ράχη του.

Ὁ κροκόδειλος τὸν φώτισε κι' αὐτὸν ἂν ἔπρεπε νὰ φάῃ τὸν μικρὸ ἢ ὄχι κι' ὁ γάιδαρος ἀπάντησε μὲ κακία :

— Νὰ τὸν φᾶς, νὰ τὸν φᾶς, πρὶν μεγαλώσει ! Ἄν μποροῦσα θάτρωγα κι' ἐγὼ τὸν μισό. Εἶνε ἀνήμερο θηρίο ὁ ἄνθρωπος. Ὁ ἀφέντης ὁ δικός μου εἶνε ἔμπορος. Μὲ φορτώνει κάθε μέρα μὲ τέτοια βάρη, που αὐτὸς οὔτε τὸ τέταρτο δὲν θὰ μποροῦσε νὰ σηκώσῃ. Μὲ σαπίζει στὸ ξύλο και μου δίνει νὰ φάω τόσο, ὅσο μου φτάνει γιὰ νὰ μὴν φορῶσσι ἀπ' τὴν πεῖνα και χάσει τὸν χαμῶλη του. Καμμιά φορά τὸν σηκώνω κι' αὐτὸν στὴ ράχη μου. Κι' ὅταν δὲν μπορῶ νὰ τρέξω γρήγορα, μὲ τριπάζει κι' ἐνα μπερὸ σίδερο σ' αὐτὴ τὴν πληγὴ, γιὰ νὰ πονῶ και νὰ ὑποφέρω.

Τὸ τρίτο ζῶο που πλησίασε στὸ ποτάμι, ἦταν ἕνα κουνέλι.

Τὸ καλόκαρδο κουνελάκι ὅταν ἄκουσε τὴν ἱστορία και τὴν ἐρώτησι τοῦ κροκόδειλου, λυτήρησε τὰ νεῖατα τοῦ μικροῦ κι' ἀποφάσισε νὰ τὸ σῶσῃ.

— Κροκόδειλε, εἶπε στὸ συχαμερὸ θηρίο, ζητᾶς νὰ γελᾶσῃς μαζί μου μὲ τὴν ἱστορία που μου διηγήθηκες. Ἄν δὲν τὸ δῶ με τὰ μάτια μου, δὲν θὰ τὸ πιστέψω πὸς τὸ μικρὸ αὐτὸ παιδάκι μπόρεσε νὰ σὲ σηκώσῃ στὴν πλάτη του και νὰ σὲ φέρῃ τόσο δρόμο.

— Κι' ὅμως εἶν' ἀλήθεια, εἶπε ὁ κροκόδειλος.

— Μπᾶ, δὲν τὸ πιστεύω. Γιὰ νὰ τὸ πιστέψω, πρέπει νὰ τὸ δῶ με τὰ μάτια μου.

Ὁ κροκόδειλος δέχτηκε τὴν πρότασι τοῦ κουνελιοῦ. Καβάλλισε στὸν ὄμο τοῦ μικροῦ καὶ ξαναπήρῃ τὸ δρόμο γιὰ τὸ δάσος.

Τὸ κουνέλι ἀκολουθοῦσε ξοπίσσο χοροπηδώντας. Τάχε καταφέρει μιὰ χαρά.

Σὲ λίγο φτάσανε στὸ χαντάκι, ἐκεῖ που ὁ μικρός εἶχε βρεῖ τὸν κροκόδειλο. Τὸν ἄφησε κάτω λοιπὸν και σκούπισε τὸν ἰδρώτα του.

— Κροκόδειλε, εἶπε τότε τὸ κουνέλι στὸ θηρίο, γελᾶστροες σὰ βιάμας και τώρα θὰ τιμωρηθῆς, γιατί θέλησες νὰ φᾶς ἀπὸ τὸ καλὸ παιδί, που σῶσασε τὴ ζωὴ.

Γύρισε ὅστερα στὸ μικρὸ και τοῦ φώναξε : — Μὴ φοβάσαι, μικρούλη. Ὁ κροκόδειλος μόνω μέσα στὸ νερὸ εἶνε επικίνδυνος. Πάρε λοιπὸν τὸ τσεκούρι σου ἀπὸ κάτω και σκότωσέ τον.

Ὁ μικρός δὲν περιμενε ν' ἀκούσῃ δυὸ φορὲς τὴν ἴδια συμβουλή. Ἄρπαξε τὸ τσεκούρι του με τὰ δικά του χέρια και δίνοντας στὸν κροκόδειλο ἕνα δυνατὸ χτύπημα, τοῦ χάρισε τὸ κεφάλι στὰ δύο.

Ἀμέσως ὅστερα, σπύρισε πάλι τὸ τσεκούρι του και σκότωσε τὸ καλόκαρδο κουνέλι, που χοροπηδοῦσε κεινὴ τὴ στιγμὴ ἀπ' τὴ χαρὰ του !... Τὸ φορτώθηκε κατόπιν στὸν ὄμο του και γύρισε στὴν καλύβα του εὐχαριστήμενος, γιατί γλύτωσε ἀπ' τοῦ χάρον τὰ δόντια και... γιατί θάτρωγε κουνελάκι ψητό !

